

Ermanno Cavazzoni

Eksemplariske idioter

Oversat af Anna Wegener

TIDERNE SKIFTER

Eksemplariske idioter

© 1994/2009 Ermanno Cavazzoni

Feltrinelli Editore Milano

Dansk udgave: © Tiderne Skifter, 2010

Forlagsredaktion: Claus Clausen

Sats: An:Sats, Espegærde

Tryk: Printinghouse „POZKAL“, Poland

ISBN 978-87-7973-363-3

Udgivet med støtte fra

GD for Uddannelse og Kultur

Kulturprogrammet

Tiderne Skifter Forlag – Læderstræde 5, 1. sal – 1201 København K

Tlf: 33 18 63 90 – Fax: 33 18 63 91

www.tiderneskitfer.dk

Indhold

Til læseren	5
1. Luftfartseksperter	9
2. De hellige tre konger	13
3. Familien Scalabrini	18
4. Pyromaner	22
5. Regnekunstneren Luigi Pierini	29
6. Fartens fjende	34
7. Selvmord på arbejdet	42
8. Blodtryksmåleren	47
9. Albanerne	52
10. Adelsmanden Pialtrone	58
11. Kunstmaleren Cimetta	62
12. Revolutionens ofre	65
13. Karnevalet i 1956	68
14. Selvmord med fejl	79
15. Primo Apparuti	81
16. De fødte idioters republik	84
17. Kvinden de kaldte hval	91
18. Føddernes martyr	94
19. Cesare Lombroso	97
20. Jomfru Marias nytteløse åbenbaring	102

21. Falske selvmord	113
22. Søndagsudflugterne	115
23. Den mislykkede luder	118
24. Overlevendes erindringer fra koncentrationslejrene	126
25. Digteren Dino Campana	129
26. Dobbeltvæsener og dværge	135
27. Djæveln og idioten	137
28. Et elskende pars selvmord	147
29. Battista med det lillebitte hoved	150
30. Den realistiske romanforfatter	154
31. Brug af magnet mod sygelige fikse ideer	158
Overtallig epilog	163

Til læseren

Hvad her følger, er en kalender over en måned; hver dag bringer en levnedsskildring af en slags helgen, der udstår lidelse og oplever lykke som de rigtige helgener. Så ender vores måned, for i denne verden skal alt ende, også vores egne korte liv som idioter.

Hvad det er for en måned, der kommer efter, det er der ingen der med sikkerhed ved; om man for eksempel overvejende vil le eller græde, om vi vil være ensomme eller i selskab med mange. Der findes kun antagelser. Nogle er uhyggelige.

Der er dem, som hævder, at den kommende måned aldrig mere vil slutte. Det er en uhyrlig forestilling og blot ved at tænke over det, føler man sig allerede træt.

Der er omvendt dem, som siger, at man altid begynder forfra igen, måske på en anden planet, men hver gang vil menneskeheden blive en lille smule mere idiotisk. Indtil man i en langsom fremadskriden, fra planet til planet, når til den absolutte og totale idioti, hvor ingen længere husker noget, end ikke de mest elementære ting, som for eksempel at føle sig forskellig fra en sten eller en meteorit. Dette skulle være den salige tilstand.

Nogen har sagt, at det en tilstand, som minder fuldstændig om bly.

1.

Luftfartseksperter

Hr. Pigozzi havde i avisen læst om en østtysker, en maskiningeniør, som i 1976 havde bygget en lille motordreven flyvemaskine af stumper fra bilvrag, og som var fløjet over grænsen og flygtet til Vesttyskland. Det var i de år, hvor kommunismen hvilede tungt over folkeslagene.

Eftersom Pigozzi ejede en gammel Fiat-bil og hverken kunne enes med sin kone eller sin datter, var han begyndt at lege med tanken om en skønne dag at flyve væk for aldrig at vende tilbage. Han var teknisk ekspert og god til motorer. Desuden var han blevet påvirket af et illustreret geografleksikon. Det foresvævede ham, at Fiat-bilen skulle være så let som mulig, og derfor havde han fjernet dørene og hele karosseriet. Han havde også fjernet baghjulene og erstattet dem med et lille midterhjul, som han havde fundet hos en skrothandler. Han havde gjort førersædet meget lettere og flyttet det ind på midten, og han havde fjernet bilens bund og kardanakslen. Tilbage var motoren på de to forhjul og et rør med sædet og det lille baghjul for enden. Han havde flyttet bilen til udkanten af byen, hvor der lå en stor uopdyrket

mark, som ventede på en byggetilladelse. Han arbejdede i nærheden af et autoophug, men ophuggeren kendte ikke til hans projekt; tværtimod troede han, at han ville bygge en slåmaskine, det havde Pigozzi nemlig selv fortalt ham, en forsøgsmaskine med futuristisk design. Derfor skulle den have en propel, som han havde monteret forrest, på motorakslen. Propellen havde han fundet i lufthavnen, hvor den lå smidt i et hjørne; han fik den forærende, fordi den havde en defekt, men denne defekt havde han ikke kunnet finde. „I lufthavnen,“ sagde han til ophuggeren (hr. Caravita), „kan man samle propeller gratis op fra jorden, for der har de så mange, at de klatter dem væk.“ Så havde han lavet vingerne ved at spænde sejldug fast på et let stel af tynde metalstænger. Og bagerst, ovenover det lille hjul, sad haleroret. Ophuggeren sagde, at det lignede en flyvemaskine fra begyndelsen af det 20. århundrede, Pigozzi sagde imidlertid, at det var en slåmaskine af moderne tilsnit, sådan som de laver dem i dag i Amerika.

Arbejdet stod på i mere end et år. Men sejldugen monterede han først den sidste dag for ikke at vække opmærksomhed, og så pludselig om morgenen omkring klokken ti (det var i juli 1978), startede han motoren. Nogle sigøjnere, som havde slået lejr på stedet, så det hele. Motoren var uden lydpotte, og han lod den køre for fulde omdrejninger, så flyet satte sig i gang. Det havde kurs mod sydøst.

Flyet begyndte at få fart på. Ophuggeren var også kommet ud for at kigge og han så, at det allerede bevægede sig meget hurtigt, halvfjerds eller firs kilometer i timen, anslår han. Sigøjnerne siger hundrede. Marken skråner let nedad og det hjalp på farten. Flyet tilbagelagde næsten en kilometer, stadig hurtigere. Der var formodentlig noget galt med vingerne, for det lettede aldrig. Men der var ingen, som rigtig så det. Ophuggeren troede i øvrigt, at han ville slå græsset; men sigøjnerne løb efter ham og fandt ham død, den stakkel, han var stødt ind i det fundament, der bærer vejen ovenfor. Flyvemaskinen var ødelagt, men man kunne genkende Fiat-motoren og de forreste Fiat-hjul. Det fremgik siden af ligsynet, at det var propellen, som havde dræbt ham. I lommen havde han fire millioner lire, sit kørekort og en lille tube kondenseret mælk, måske for at have noget at styrke sig på under flyveturen. Han havde også et landkort over Asien.

Ifølge ophuggerens vidneudsagn bestod fejlen i, at der ikke var nogen bremses: Han havde ikke tænkt på, at han måske skulle bremse, og det var en fejl, også hvis der havde været tale om en slåmaskine. Pigozzis kone og datter anede ingenting, og det som de gik og fortalte alle var, at ægtemanden (og faren) var forulykket i deres Fiat 850 i svinget på vejen. De troede, at han havde solgt den for længst og vidste ikke at han stadig brugte den, selvom den var gammel og farlig. I vejsvinget fik de sat en lille mindeplade op, sådan som man bruger

det til et familiemedlem, der omkommer i trafikken. På pladen står de ord, som stenhuggerne altid skriver: „De efterladte, hustruen Virginia og datteren Sara, begræder tabet ... osv. osv. ... af den dybt savnede Pigozzi Ettore.“